Cine va continua cursa spre Mexic?

Ora 13.25: transmisie de la stadionul „23 August", meciul de fotbal România — R.D. Germană (preliminariile turneului olimpic).

Pentru elevi și studenți

La meciul internațional de fotbal din această după-amiază, dintre echipele României și R.D. Germane, accesul elevilor și studenților va fi permis — pe baza carnetelor de studii — atît la tribuna I (sectoarele 3 și 43) cît și la tribuna a II-a (sectoarele 8 și 29).

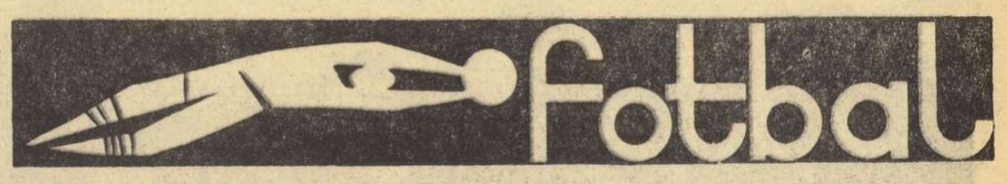

—Pînă în minutul 1: amănunte, declarații, pronosticuri...

Doar cîteva ore ne mai despart de jocul retur cu echipa R.D. Germane, decisiv pentru rămînerea tricolorilor noștri în cursa preliminariilor olimpice.

● La cartierul general al echipei noastre domnește calmul. Dacă la Berlin apărătorii au știut să organizeze un adevărat gard viu, în fața căruia atacanții lui Soos s-au simțit descumpăniți, de data aceasta liniile noastre ofensive au datoria să înscrie golurile necesare calificării.

Precum am mai anunțat, prezența în formație a lui Mocanu este incertă. Ieri dimineață, dr. Florian Șerban, medicul lotului, înclina să creadă că fundașul ploieștean va fi apt de joc. În schimb, antrenorul Angelo Niculescu vrea certitudini, nu probabilități și a cerut ca în cursul acestei dimineți Mocanu să fie supus unei verificări decisive. Dacă rezultatul acestuia va fi nesatisfăcător, în locul său va apare Deleanu, despre care tehnicienii lotului afirmă că se găsește într-o formă excelentă. În rest va fi utilizată formația din meciul cu echipa R.F. a Germaniei, Coman reluîndu-și postul în poartă.

● Am cules și cîteva declarații de ultimă oră.

ANGELO NICULESCU: „Am încredere în capacitatea echipei noastre. Vom juca pentru calificare; vom face totul pentru a realiza acest deziderat".

CONSTANTIN: „Deși meciul va fi dificil îl aștept cu nerăbdare. Echipa este sudată, voința de luptă a tuturor băieților o citesc în privirile lor. Vom izbuti".

DAN COE: „Cel mai greu mi-a fost să aștept pînă azi. Toți băieții sînt hotăriți să lupte cu energie. Doresc să fim încurajați de către public; în schimb, vrem să-i oferim bucuria victoriei".

● Fotbaliștii echipei R.D. Germane au sosit marți la amiază, cu un avion special. De la aeroport, un autocar i-a transportat direct pe stadionul „23 August", unde au făcut un ușor antrenament de acomodare. Cu toții au fost încîntați de timpul excelent din Capitala țării noastre. **Ar fi bine dacă și în ziua meciului va fi o vreme tot atît de frumoasă ca și astăzi — au declarat membrii delegației.**

Oaspeții au sosit cu efectivul complet, inclusiv Frenzel, restabilit în urma accidentului suferit în partida cu Vojvodina Novisad.

Karoly Soos, antrenorul echipei, ne-a spus că în urma unui vechi principiu se abține să facă pronosticuri înainte de meci. În schimb, ne-a promis, că după joc ne va sta cu plăcere la dispoziție. Unul din ziariștii sosiți cu lotul ne arată numărul de marți al ziarului „Sportecho" din Berlin, care consacră o pagină partidei de la București. Titlul este sugestiv: **Meciul de adio al lui Soos, dar nu cel pentru Mexico...** Aici se inserează și declarația lui Soos. **„Sîntem mulțumiți cu un meci nul". NÖLDNER,** căpitanul echipei este concis: **„Va fi un meci foarte greu. Sper într-un rezultat egal, dacă vom juca bine la mijlocul terenului".** Iată-l și pe **PANKAU** „tunarul" echipei, mai meditativ ca oricînd. **„Am jucat în patru meciuri inter-țări în compania selecționatei României. Ultimul meci desfășurat la București l-am pierdut cu 3—2, după ce la pauză am condus cu 2—0... Acum? Un lucru este sigur: românii vor juca mai bine decît la Berlin"!**

Și noi am dori să subscriem la această părere.

Romulus BALABAN
Ion OCHSENFELD

KAROLY SOOS

URBANCZYK

Cu toată inima alături de fotbaliștii noștri

Pe adresa redacției au sosit în ultimele zile numeroase scrisori cuprinzînd frumoase rînduri de îmbărbătare pentru jucătorii echipei naționale, care azi vor susține meciul retur cu reprezentativa R. D. Germane, din preliminariile olimpice. Cititorii noștri îi asigură pe tricolori că vor fi cu toată inima alături de ei în greaua misiune care îi așteaptă. Reproducem, în continuare, fragmente din cîteva scrisori primite din partea iubitorilor fotbalului.

„Felicităm din toată inima pe componenții reprezentativei de fotbal a României, precum și pe antrenorii lor pentru succesul meritat și de prestigiu obținut în partida cu echipa R.F. a Germaniei, finalistă a campionatului mondial. Le urăm noi victorii în întîlnirile internaționale care vor urma, și în primul rînd în cea de astăzi, de la București. Sîntem siguri că Dan, Coman, Ghergheli, Constantin și ceilalți echipieri ai naționalei vor face tot ce le stă în puteri pentru a realiza un rezultat favorabil calificării în faza următoare a preliminariilor turneului olimpic din Mexic. Cu toate că fizic ne vom afla departe de ei în timpul acestei importante dispute, inimile noastre vor bate pentru succesul lor, care va fi, totodată, și al nostru".

Colectivul de salariați al sectorului de exploatări forestiere Baia de Criș, raionul Brad.

★

„Zilele care ne-au despărțit de importanta confruntare fotbalistică dintre echipele României și R. D. Germane au fost pline de emoții, dar totodată și de justificate speranțe.

Gîndurile noastre s-au îndreptat și se îndreaptă către acei ce astăzi vor îmbrăca echipamentul cu culorile patriei dragi. Așteptăm ca ei să justifice încrederea ce li se acordă, aprecierile de care se bucură.

Iubiți jucători ai echipei naționale, noi vă cunoaștem posibilitățile și considerăm că puteți aduce fotbalului românesc, cît și nouă tuturor celor ce sîntem alături de voi, satisfacția unui rezultat favorabil. Victoria și numai victoria trebuie să fie singurul vostru țel în meciul de azi. Luptați cu toate forțele de care dispuneți, cu deplină dăruire, pentru obținerea ei. În cele 90 de minute nu trebuie precupețit nici un efort, fiecare dintre voi avînd obligația de a da întreaga măsură a talentului și pregătirii voastre. Pe toți să vă anime spiritul de echipă, conștienți fiind că orice greșeală ca și orice reușită se răsfrîng asupra tuturor.

Noi, cei din tribune, nu vom fi doar simpli spectatori, ci animatorii voștri. Ne vom afla tot timpul alături de voi și fiți siguri că și în momentele grele ne veți simți prezența".

Ing. SABIN OLARIU
președintele Comisiei raionale de fotbal Orăștie

★

„Sînt un aprig pasionat al jocului de fotbal și, fiind prahovean, simpatizez în mod firesc formația ploieșteană Petrolul. Dar, cînd este vorba de echipa națională și eu, ca și toți ceilalți iubitori de sport din întreaga țară, devenim suporterii ei înflăcărați.

În meciurile cu Polonia, R.D. Germană și mai ales în cel cu R.F. a Germaniei s-a văzut că fotbalul nostru dispune de suficiente resurse de afirmare. Astăzi, jucătorii noștri vor da un nou și dificil examen, pe care sîntem siguri că-l vor trece cu bine. Dar ca să fie așa, trebuie să contribuim și noi, spectatorii. Să mergem dar cu toții pe stadionul „23 August" pentru a-i susține frenetic, în tot cursul celor 90 de minute, pe băieții noștri. În ceea ce mă privește, deși locuiesc la o distanță de aproape 100 km de Capitală, voi fi prezent astăzi în tribună. Voi fi nespus de bucuros să-mi alătur glasul puternicului cor al zecilor de mii de spectatori în tradiționalul îndemn: „Hai România!"

STAN VOICU
Str. 1 Mai nr. 58 — Breaza

Rapid - Lokomotiv Moscova 4-1 (1-0)

Deci Rapid va juca în finala campionatului european feroviari Giulești și-au definitivat candidatura pentru locul întîi în competiție ieri după-amiază, cînd au obținut, în cadrul semifinalelor, o nouă victorie în dauna echipei Lokomotiv Moscova. Da data aceasta cu categoricul scor de 4—1 (1—0).

Cum a fost meciul? Frumos pentru suporterii bucureștenilor, prezenți într-un număr surprinzător de mare (peste 10 000, la terminarea partidei). Satisfăcător pentru cronicari, interesant pentru cei doi tehnicieni ai echipei campioane — Em. Vogi și V. Stănculescu — care și-au urmărit oamenii, gîndindu-se la întîlnirea retur cu Juventus. La fel de interesant și pentru Valentin Stănescu, care și-a văzut echipa, cred pentru întîia oară, prin intermediul micului ecran, din clinica unde este internat.

„Stimulați" poate de declarațiile optimiste ale antrenorului V. Bubukin, Dumitriu II și ceilalți jucători feroviari au abordat partida cu o dîrzenie neașteptată. Și, exceptînd primele 10 minute, giuleștenii au fost peste adversari, dominîndu-i tehnic, tactic. De altfel, la primul atac mai consistent (min. 11), Dumitriu II a și marcat, fructificînd o pasă a lui Neagu. Scorul a rămas neschimbat pînă la pauză, dar aceasta s-a datorat mai mult înaintașilor Rapidului. Am încercat aproape o părere de rău pentru lipsa de inspirație a lui Neagu, beneficiarul multor poziții excelente de șut la poartă. Ciudat este că golul pe care l-a marcat în repriza a doua (min. 79) — operă pe cît de dificilă, pe atît de frumoasă; gol cu capul de la 14 m — n-a fost urmarea unei situații favorabile. Dimpotrivă!

După pauză, o dată cu scurgerea timpului, scădeau, evident, și forțele oaspeților. În min. 57, Codreanu a centrat ca la antrenament și Jamaischi a reluat impecabil cu capul, direct în plasă, sub privirile stupefiate ale portarului Șehov. Apoi, șase minute mai tîrziu, Dumitriu II, profitînd de faptul că apărătorii oaspeți erau cu ochii pe Neagu, aflat în poziție de ofsaid, n-a mai pasat și s-a dus pînă în poartă.

Așadar, o clară victorie rapidistă, absolut meritată, obținută în fața unui adversar ambițios, bine pregătit fizic, dar fără mijloacele tehnice necesare jocului în mare viteză pe care dorește să-l practice. Fotbaliștii moscoviți i-au întrecut pe giuleșteni la capitolul mișcare în teren, fapt care le-a și îngăduit să răstoarne, de cîteva ori, apărarea rapidistă, obligînd-o la soluții de ultimă clipă. Ei au înscris prin Areșnikov (min. 78).

Scriam la începutul acestei relatări că, pentru cronicari, evoluția campionilor a fost doar *satisfăcătoare*. Repetăm calificativul, propunîndu-l spre analiză rapidiștilor, apropo de jocul cu Juventus.

A condus corect A. Pîrvu — București.

RAPID: Răducanu (Andrei, min. 71) — Lupescu, Motroc, Măndoiu, Greavu — Dinu, Jamaischi (Bungău, min. 71) — Năsturescu, Dumitriu II, Neagu, Codreanu (Pop, min. 71).

LOKOMOTIV MOSCOVA: Șehov — Basalaev, Rodionov, Eromin (Șeludko, min. 67), Zaițev — Alexandrov (Inaganov, min. 55), Petrov — Mihailov, Koh, Areșnikov, Korotkov.

Valentin PAUNESCU

Dumitriu II — care a făcut o partidă bună — în plin efort

Foto: T. Roibu

DECALOGUL INCREDERII

ÎNTÎI, fiindcă teamul studențesc bucureștean știe ceva fotbal — ceea ce a demonstrat în amicalele de joia cu divizionarele „A" și de cîteva ori în compania selecționabililor țării care, între noi fie vorba, i-au cam luat frica. În toamna aceasta, însă, nenorocirea a fost alta: în meciurile oficiale Ciornoavă și ai săi parcă au fost legați de picioare. Jucînd prost în deplasare, dar și mai prost acasă, n-au putut scăpa de providențialul loc 13, cum nu poate scăpa cauza de efect. Sînt, însă, tot mai evidente unele inițiuni moderne în jocul echipei și ultimele două întîlniri ale turului (victorie la scor acasă, draw în deplasare cu Morenii) ne-au arătat că echipa începe să deprindă din nou arta de a „smulge" puncte. Iată, așadar, primul motiv.

AL DOILEA, pentru că Politehnica are în primul unsprezece cîteva valori cu care nu se pot lăuda multe competitoare din seria I. Ciornoavă, Cicu, Rămureanu. Și-apoi, să nu-i uităm pe ceilalți; experiența pe care o au deja Anton, Grecea, Rădulescu, Păiș se poate îmbina mai fericit cu talentul și dragostea de fotbal dovedite de mai tinerii Sîrbu, G. Stanciu, Marica, Pigulea, D. Ștefan. Am stat de vorbă cu toți aceștia și m-au convins cît de mult iubesc ei fotbalul. De aceea, cred că la primăvară, cînd vor păși pe pămîntul verde al stadionului, vor smulge iarbă cu dinții în fiecare meci. Vă rog, dragii mei favoriți, să nu vă deziceți!

AL TREILEA motiv al optimismului meu îl constituie unitatea morală a jucătorilor. Lipsa aceștia a fost, de fapt, una din cauzele însemnate ale eșecurilor din toamnă. De ce să n-o spunem? Cei vechi nu-i prea susțineau pe antrenorii Teodorescu și Dragomir, cei noi erau mai disciplinați, dar nu rodați și, fără sprijinul veteranilor, nu puteau face mare lucru. Ce mai, echipa era ruptă în două (sau mai multe) părți. Acum, lucrurile s-au schimbat: cei doi antrenori amintiți (pe care personal — și nu sînt singurul — i-am apreciat pentru munca deosebit de pasionantă și pricepută desfășurată aci în cele două luni) s-au retras singuri; s-a cristalizat o formație de bază, în care toți jucătorii cu stagii și-au găsit locul etc. etc. Băieții, prin urmare, au toate condițiile să spele rușinea.

AI PATRULEA, cred și în noii antrenori. Miu a mai antrenat echipa ani de zile cu succes și știe ce vrea. Cunoaște toate formațiile din serie ca pe sine însuși, cunoaște toți jucătorii ca pe niște elevi ai săi, e calm, priceput și suficient de înțelept pentru a fi învățat cîte ceva din lecția trecutului. Secundul său, Maksai, este foarte aproape de inima jucătorilor, el însuși fiind un inimos susținător al fotbalului studențesc bucureștean. Evident, amîndoi mai au încă multe de făcut pentru readucerea echipei pe linia de plutire și pentru asigurarea schimbului de mîine al actualilor titulari, dintre care unii au părăsit cam de multișor vremea studenției — dar nu vreau să intru în amănunte.

POLITEHNICA BUCUREȘTI VA RĂMÎNE ÎN DIVIZIA B!

Antrenorii — ca și criticii literari sau cronicarii sportivi — se supără cumplit cînd alții braconează pe domeniul lor...

AL CINCILEA argument îl oferă conducerea secției de fotbal din clubul Politehnica. Optica foștilor antrenori despre ceea ce trebuia să fie — și să joace — echipa, nu se apropia de curcubeul părerilor exprimate de tovarășii din conducerea secției. Aceștia nu erau de acord nici cu sistemul de antrenament, nici cu formațiile (?!) și doreau să le schimbe. Bineînțeles, nu li s-a permis și, astfel, între conducătorii echipei și cei ai secției survenise de la început un divorț — italian, pînă cînd acesta s-a oficializat. Rău a fost (și astfel numesc altă cauză) că au avut de suferit jucătorii, care nu o dată au fost lipsiți de drepturile elementare ce le reveneau. Dar ce să mai vorbim. Noii antrenori sînt numiți de către secție, sînt pe placul acesteia și vor fi, îndubitabil, sprijiniți ca pe vremuri.

AL ȘASELEA, contez și pe sprijinul publicului. De necrezut, dar ei, microbiștii studenți, care nu tăceau din minutul 1 pînă la fluierul final, ei care l-au speriat pe Niță de nu mai apare în arbitraj, au părăsit echipa tocmai cînd i-a fost mai greu. În acest campionat, nu o dată am văzut în tribuna de la Politehnica sute de locuri care-și așteptau zadarnic ocupanții. Or, pentru un fotbalist nu poate fi moment mai trist ca acela cînd simte c-a pierdut încrederea publicului său. (Iată că am ajuns la încă o explicație a insucceselor echipei). Nu să se manifeste huliganic (cum s-a mai întîmplat), ori să zeflemisească adversarul cer fotbaliștii Politehnicii de la suporterii lor, ci să vină iar în număr impresionant, să-i încurajeze frenetic. Cu pancarte, cu cîntece și lozinci, cu strigături — studențește!

AL ȘAPTELEA, depinde de nume. Se vorbește de cîtva timp că echipa să preia frumoasa denumire a „Sportului studențesc" de altădată.

Poți însă opera o asemenea schimbare — festivă! — cînd înoți în apele tulburi din subsolul clasamentului? Dorința de a purta frumoasa și prestigioasa titulatură sub care s-a impus altădată un Mehedinți, un Gică Popescu, sau un Duce va fi, probabil, tonică pentru urmașii lor de azi, care trebuie să înceapă a juca bine și în campionat. Să joace de frica retrogradării, cum cîntă lebedele cînd simt frica morții!

AL OPTULEA, a dispărut pericolul celui de al 23-lea om de pe teren. La un moment dat, cînd echipa aspira la un loc în „A", unii arbitri se simțeau — sau erau! — datori s-o obstrucționeze. Nu mai are Politehnica astfel de aspirații, nu mai au nici arbitrii nimic cu ea...

AL NOUĂLEA, privește adversarii. Mă uit în clasament, mi-a-duc aminte de jocurile văzute, și-mi dau seama că studenții se pot prevala, totuși, de o situație: de la locul 8 în jos sînt cel puțin patru echipe (Chimia R.Vîlcea, Victoria Roman, Flacăra Moreni, Portul Constanța) care joacă așa de slab, încît ar fi în stare să se suie toate în trăsnurica retrogradării, chit că aceasta are numai două locuri.

AL ZECELEA (și ultimul din decalogul motivelor ce mă îndreptățesc să cred în faptul că Politehnica va rămîne în „B") nu-l spun. Îl țin secret pînă cînd va fi dat publicității — de va fi — un nou sistem competițional.

G. MITROI

LOTO — PRONOSPORT

În atenția cîștigătorilor de la tragerea autoturismelor LOTO din 5 decembrie 1967

Biletele (duplicatele) considerate cîștigătoare trebuie depuse la agențiile LOTO-PRONOSPORT, pînă în ziua de simbătă 9 decembrie 1967, la ora 13,00 în localitățile reședință de regiune, iar în celelalte localități pînă vineri 8 decembrie 1967, la ora 13,00.

Omologarea biletelor cîștigătoare se va face în ziua de marți 12 decembrie 1967.

Cîștigătorilor de autoturisme li se va comunica în scris ziua cînd sînt programați să-și primească autoturismele de la sediul Centralei din București.

Plata premiilor de la această tragere se face astfel:

— în Capitală începînd de simbătă 16 decembrie 1967, prin casieriile LOTO-PRONOSPORT.

— în țară aproximativ de luni 18 decembrie 1967, prin casieriile proprii LOTO-PRONOSPORT și prin mandate poștale.

Premiile de la această tragere se pot ridica de la casieriile LOTO-PRONOSPORT pînă în ziua de 20 ianuarie 1967.

● Tragerea Pronoexpres de astăzi va avea loc la București în sala Clubului Finanțe Bănci din strada Doamnei nr. 2, cu începere de la ora 18.

TRAGEREA AUTOTURISMELOR LOTO DIN 5 DECEMBRIE 1967

FAZA I (bilete de 60 și 40 lei)

Extragerea I	59	70	4	84
Extragerea a II-a	80	23	60	26
Extragerea a III-a	12	86	15	63
Extragerea a IV-a	47	84	4	77
Extragerea a V-a	70	62	22	89
Extragerea a VI-a	14	53	18	32
Extragerea a VII-a	81	87	42	12
Extragerea a VIII-a	75	70	9	87
Extragerea a IX-a	44	68	77	75
Extragerea a X-a	22	16	86	78

FAZA A II-A (bilete de 60, 40, 20 lei)

Extragerea a XI-a	44	28	88	20
Extragerea a XII-a	19	74	82	18
Extragerea a XIII-a	68	78	33	62
Extragerea a XIV-a	62	1	56	18
Extragerea a XV-a	12	83	56	79

FAZA A III-A (bilete de 60, 40, 20 și 10 lei)

Extragerea a XVI-a	65	38	33	70
Extragerea a XVII-a	90	74	38	72
Extragerea a XVIII-a	75	66	20	5
Extragerea a XIX-a	24	88	89	59

FAZA A IV-A (bilete de 60, 40, 20, 10 și 2 lei)

Extragerea a XX-a	39	41	45	67

FAZA A V-A (numai bilete de 60 lei)

Extragerea a XXI-a	43	14	19	20	60

FOND DE PREMII: 1 600 630 lei.

Atletism

Sulița — proba inconstanței!

Faptul că Mihaela Peneș obține rezultate atît de contradictorii de la un concurs la altul sau chiar de la o aruncare la alta, i-a determinat pe mulți s-o denumească... „campioană a inconstanței"!

Adevărul este că — exceptîndu-l oarecum pe Janus Sidlo (Polonia) și pe Janis Lusis (U.R.S.S.) — marea majoritate a specialiștilor consacrați ai aruncării suliței au realizat rezultate cel puțin la fel de contradictorii ca și Mihaela Peneș. Din mulțimea exemplelor de acest fel apelez doar la cîteva de o dată ceva mai recentă:

● Norvegianul *Egil Danielsen* — campion olimpic, se zice... norocos, la Melbourne (85,71 m — record mondial) — în 1960, la Roma n-a putut trece prin „furcile caudine" ale calificărilor (74 m), fiind eliminat din concurs.

● Alt norvegian *Terje Pedersen* a obținut în iulie 1964 extraordinara performanță de 91,72 m — record al lumii. Favorit indiscutabil la J. O., Pedersen n-a reușit la Tokio nici măcar rezultatul minim de 77 m pentru calificarea în concursul propriu-zis. De altfel, la Tokio, la calificări acești 77 de metri n-au putut fi realizați decît de unul din cei 35 aruncat decît 57,06 m, care i-au adus doar medalia de bronz. Este, cred, interesant de arătat că mai înainte de a fi înregistrat recordul mondial, Gorceakova nu avusese nici un rezultat mai bun de 58 de metri, pe care nu l-a mai depășit nici în anii următori Olimpiadei a XVIII-a!

● Chiar și Sidlo, recordman al aruncărilor pe peste 80 de metri, favorit cert la Jocurile din 1956, 1960 și 1964 (în condițiile necalificării lui Pedersen) n-a ajuns să se bucure de aurul unei medalii olimpice, tocmai pentru faptul că în momentul hotărîtor n-a mai putut obține rezultatele la care, în mod obișnuit, era... constant.

Adăugînd acestor exemple și pe cele pe care ni le oferă Jocurile Olimpice, din 1936 și pînă astăzi (titlul n-a fost cîștigat niciodată de favoritul ediției respective, atît la bărbați cît și la femei!), putem concluziona că în nici un caz nu Mihaela Peneș este cea care a descoperit... inconstanța!

Totuși, chiar așa stînd lucrurile, iată că plătim un tribut de serioase emoții în ceea ce privește evoluția campioanei noastre olimpice, și că nu se poate să nu fim îngrijorați de faptul că Mihaela arată diferențe, uneori apreciabile, de mulți metri între două concursuri, între două aruncări.

Am fost tentat, și nu numai eu, să cred că această inconstanță trebuie pusă pe seama anumitor chestiuni legate de tehnica de aruncare. Această părere i-am spus-o deunăzi Mihaelei. Recordmana noastră a ascultat-o, a surîs, dar a dat din cap dezaprobator!

— Nu! În nici un caz nu tehnica este cea care-mi determină inconstanța. Chiar dacă, așa cum spun mulți, n-am încă o tehnică de aruncare fără cusur, aceasta nu poate fi totuși hotărîtoare în evoluția mea, în determinarea unei variații de cîțiva metri, a rezultatelor dintr-un concurs sau din mai multe competiții. Aceasta ar fi putut explica — eventual — rezultatele mele de acum cîtăva vreme, pentru că atunci nu aveam un elan bine stabilit și ca atare întreaga complexitate de mișcări, care culmina cu lansarea suliței, era mai mult sau mai puțin sigură, într-un fel întîmplătoare. În 1967, sub supravegherea antrenorului Titus Tatu, am rezolvat însă această chestiune atît de importantă, pentru prima oară am avut un elan bine stabilit, ritmic etc. etc.

Pentru acest sezon îmi pusesem mari speranțe, fiind mai ales vorba de anul premergător Olimpiadei. După un promițător 56,70 m, în aprilie un accident la cot m-a ținut departe de stadion mai mult de două luni și asta chiar în plin sezon competițional. De la începutul lui iunie și pînă aproape de jumătatea lui august n-am mai pus mîna pe suliță! În acest interval de timp am fost consultată de numeroși medici specialiști și am urmat un minuțios și plictisitor tratament. Am avut marea bucurie că cotul s-a vindecat, sau mai bine zis n-am mai avut dureri și mi-am reluat antrenamentele. Primul concurs, la Gröningen, în Olanda, l-am încheiat victorioasă, dar cu un rezultat demobilizator: sub 50 de metri. Am căutat să-l uit cît mai repede și m-am pregătit sub o presiune maximă. La 3 septembrie, la Poiana Brașov, am avut cel mai reușit concurs din cariera mea sportivă. Nu mă refer doar la noul record republican (60,68 m) ci și la faptul că 3 din cele șase aruncări au măsurat mai mult de 56 metri.

Au urmat naționalele, pistă slabă, rezultat echivalent — 50,96 m, apoi Balcaniada de la Istanbul. O pistă la fel, poate chiar mai slabă, dar 54,90 m și, în sfîrșit, „preolimpicul" de la Ciudad de Mexico. Acolo, pe stadionul viitoarelor întreceri olimpice am făcut cunoștință „tartanului". Rezultatul sub 50 de metri!

— Înțeleg, dar n-am reușit să văd care este totuși cauza acestei inconstanțe!

— Ajung și acolo! Deocamdată, vreau să vorbesc de... piste. Eu sînt o aruncătoare de forță, cu o mare masă corporală. De aceea îmi convin pistele tari, dure chiar. Anul acesta, exceptînd stadionul din Poiana Brașov, n-am găsit nicăieri o pistă care să-mi convină. Toate au fost moi, sfărîmicioase iar „tartanul" mexican pur și simplu mă îngrijorează prin marea-i elasticitate. Poate că la Ciudad de Mexico să nu fi reușit necesara aclimatizare cu altitudinea, cu clima, cu diferența de fus orar. Poate; dar mai mult decît toate m-a deranjat... tartanul. A fost pentru prima oară cînd am concurat pe o asemenea pistă și n-am putut să mă acomodez cu ea. Este foarte, foarte elastică și mie, aruncătoare masivă, nu mi-a îngăduit să-mi realizez blocajul corespunzător unei aruncări bune, grăbindu-mi sau lăsîndu-mi neterminate mișcările. În această situație efectiv tehnica mea de aruncare a avut de suferit.

Cazul concursului de la Mexico, adăugat celor ale altor competiții desfășurate pe piste proaste au determinat, în parte, inconstanța mea, care în cele din urmă, este o chestiune numai și numai de natură psihologică. Nu știu cum o fi la alți aruncători, eșei înclin să cred în aceeași explicație, dar diferențele de mai mulți metri dintre aruncările mele au la bază chestiuni efectiv de natură psihică. Am vorbit de multe ori despre această chestiune foarte importantă, cu antrenorul Tatu, cu alți specialiști, și în această direcție voi munci cu toată seriozitatea pentru pregătirea viitoarelor întreceri.

Mi s-a spus, și sînt conștientă de acest lucru: „TITLUL DE CAMPIOANĂ OLIMPICĂ OBLIGĂ!" De aceea sînt hotărîtă să fac totul pentru a-mi respecta obligațiile titlului cucerit la Tokio. Pentru medalia de aur sînt convinsă că băieții se va da în jurul a 60 de metri, performanță la care aspiră și care stă astăzi în puterile unui grup destul de mare de aruncătoare. Personal, înclin să cred că o adversară tare, poate chiar cea mai tare, va fi americanca ReNae Bair. Este înaltă (1,80 m) și suplă ca o săritoare în înălțime. La Tokio, înainte de concurs am făcut mai multe antrenamente alături de ea. Aruncă constant peste 50 de metri, dar la concurs n-a putut trece de calificări. Apoi n-am mai auzit nimic de Bair. Anul acesta a obținut un rezultat de 59,82 m, arătîndu-se destul de constantă la 57 de metri. La Tokio, la Universiadă, a cîștigat însă întrecerea aruncînd doar 52,98 m.

Alte adversare: Marta Rudaș (Ungaria) locul II la J. O. și Marion Gräffe (R.D.G.) sînt de acum... mame și nu știu cum vor reuși să revină pe stadion, iar Ozolina, astăzi soția sulițașului Lusis, și-a schimbat tehnica de aruncare și rezultatele bune deocamdată întîrzie. Dar parcă poți să știi ce va mai fi pînă în octombrie 1968? În orice caz sînt hotărîtă să realizez ceea ce n-a făcut încă nici o altă sulițașă și să cîștig pentru a doua oară titlul de campioană olimpică! Este la ora actuală dorința mea cea mai fierbinte!

Romeo VILARA

BILANȚ MONDIAL '67

60,68 Mihaela Peneș (România)
60,55 Barbara Frierich (S.U.A.)
59,82 ReNae Bair (S.U.A.)
58,68 Danuta Tarkowska (Polonia)
57,62 Vera Savinkova (U.R.S.S.)
56,56 Helga Börner (R.D.G.)
56,08 Lidia Jasinskaia (U.R.S.S.)
56,08 Ilse Fuchs (R.D.G.)
55,84 Maria Moskalenko (U.R.S.S.)
55,54 Elvira Ozolina (U.R.S.S.)

P.S. Experiența concursului preolimpic — 1967 a arătat, cel puțin în cazul Mihaelei Peneș, o neacomodare cu elementul de bază care este pista de tartan. Credem că problema trebuie studiată cu toată atenția și acționat urgent în consecință.